

*Tk zit aan
NIEMAND
vast. Dat heeft z'n
KEERZIJDE, maar
het geeft ook een
enorme VRIJHEID'*

Micky Hoogendijk (52) is veel: kunstenaar, fotograaf, voormalig actrice en presentator. Eigen kinderen kwamen er nooit. Haar eerste werd dood geboren, haar tweede zwangerschap liep door een bomaanslag uit op een miskraam. Maar inmiddels is ze zielsgelukkig met haar vijftien bonuskinderen.

TEKST PHILIPPINE VAN GINNEKEN FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN

Is je een kind baart, verschuift er iets in je hormonen, je hoofd en hoe je functioneert. Als ik op een feestje ben met kinderen, ben ik net zo waaks als alle andere moeders, ook al heb ik daar geen kind rondrennen. Ik heb dat moederlijke alarmsysteem. Zodra je een kind hebt gebaard, gaat dat functioneren. Mijn vrienden zeggen altijd: "Jij hebt dat in je." Daarom heb ik ook zo veel bonuskinderen. *It takes a village to raise a child*, dat is echt zo. Het is goed voor kinderen om een bonusmoeder, *godmother* of ander moederlijk figuur te hebben. Ik heb ongeveer vijftien bonuskinderen, en ze kunnen allemaal bij me terecht. De een vraagt om seksuele voorlichting, de ander vraagt naar drugs – die afdelingen komen vaak bij mij terecht. Maar ook bij de eerste ongesteldheid of wanneer ouders gaan scheiden, ben ik er voor ze. Ik vind het heel mooi dat ik die rol op me kan nemen. Voor hen, maar ook voor mezelf.'

VADERFIGUREN

In 1970 werd Micky vlak bij het Vondelpark in Amsterdam geboren als een van de eerste k.i.d.-kinderen (kunstmatige inseminatie met donorsperma) in Nederland. 'Mijn moeder was een moderne vrouw: creatief, binnenhuisarchitect, kinderleider, dat soort dingen. Ze was tien jaar getrouwd met een man met wie ze heel graag kinderen wilde, maar dat lukte niet; hij bleek onvruchtbaar. Ze hebben er samen voor gekozen om een zaaddonor te gebruiken, dat kon toen net. In die tijd was dat nog totaal anoniem – het geheim werd ook aan niemand verteld. Zes jaar later zijn mijn ouders uit elkaar gegaan, waarbij mijn moeder altijd zei dat het niets met mij te maken had. Dat is heel lief van haar, maar ik denk dat hij op een gegeven moment toch koos voor een ander soort leven. Mijn moeder heeft me daarna helemaal zelf opgevoed. Dat deed ze fantastisch. Al is het natuurlijk pittig als je ineens alleenstaande moeder bent, terwijl dat nooit de planning was.'

Micky groeide op in een nest van creatievelingen: kunstenaars, galeriehouders, theatermakers, acteurs en dansers. Haar grootvader, Dirk Hoogendijk, was kunsthandelaar. Hij spoorde historische kunstwerken op die nu behoren tot de collectie van meerdere Nederlandse musea, waaronder het Rijksmuseum. Met haar stiefvader, schilder Roelof Frankot, bracht Micky vele uren door in zijn atelier. 'Ik had altijd wel vaderfiguren om me heen en als kind leer je al snel om je eigen familie te vergroten. We hadden lieve vrienden die zeiden: "Als er iets gebeurt, dan kom je bij ons." Dat is mooi, dat je je eigen familie kunt creëren.' ►

'Als je een kind verliest, verandert er heel veel in je. Het gaat heel diep'

‘Ik heb vijftien bonuskinderen, en ze kunnen allemaal bij me terecht. De een vraagt om seksuele voorlichting, de ander vraagt naar drugs’

VERLIES EN KRACHT

Begin jaren negentig leert ze haar eerste echtgenoot, kunstenaar Rob Scholte, kennen. Op 21-jarige leeftijd staat de jonge Micky aan het roer van Rob Scholte B.V. en leidt ze een monumentale kunstopdracht in de Japanse stad Nagasaki: een wand- en plafondschildering van twaalfhonderd vierkante meter, nu een van Robs beroemdste meesterwerken. ‘Het is misschien gek en groots om zulke dingen mee te maken op jonge leeftijd, maar voor mij was het eigenlijk heel gewoon. Ik had al veel meegemaakt en ik paste me snel aan.’

Haar leven gaat snel: een jaar later is ze voor het eerst zwanger. ‘Ik was de laatste die dacht dat ik vroeg kinderen zou krijgen. Ik had nooit bewust nagedacht over moeder worden, tot ik op riep dat ik een baby wilde en binnen twee maanden zwanger bleek. Het moment weet ik nog precies, ik voelde het gewoon. Ik geloof overigens niet dat je die dingen kunt plannen. Als mensen zeggen: “Ik wil later drie kinderen en ik wil dan en dan trouwen”, moet ik altijd lachen. Ik vind dat aandoenlijk – bij sommige mensen lukt dat, maar zo werkt het leven natuurlijk niet. Ik sta open voor wat er mag gaan gebeuren. Ik geloof niet in het lot, maar ik vind het mooi dat dingen gaan zoals ze gaan. Het ging bij mij snel: ik was nog maar 22, maar het was zeer welkom.’

Na negen maanden en vier dagen, op de dag dat hij geboren had moeten worden, overlijdt Micky’s zoon Pepijn in de buik. ‘Als je een kind verliest, verandert er heel veel in je. Het gaat diep, het is niet te bevatten en te omschrijven in het wereldse. Natuurlijk was er een enorm verdriet, maar mij gaf het juist ook kracht. Sindsdien is er een connectie met iemand die er niet is. Dat is heel vreemd, maar die connectie is sterker dan ik ooit met iemand heb gehad. Ik voel een liefde en verbondenheid voor een wezentje dat ik wel in mijn armen heb gehad, maar dat niet heeft geleefd. Ik ben op deze wereld en ik heb mensen om me heen, maar er is iemand tussen hemel en aarde met wie ik een ongelooflijk sterke band heb. Het geeft een enorme kracht en daar ben ik heel dankbaar voor. “Je moet het loslaten”, zeggen ze dan, en dan denk ik: ik ga het helemaal niet loslaten.’

BOMAANSLAG

Het leven gaat door en Rob en Micky besluiten te trouwen, mede ter ere van Pepijn. Eenmaal terug in Amsterdam – een jaar na de dood van Pepijn – doet Micky een zwangerschapstest. Positief. ‘Ik was heel blij dat ik weer zwanger was. Het voelde als een nieuwe kans.’ Een dag na de zwangerschapstest, op 24 november 1994, besluit Micky naar de dokter te gaan om de zwangerschap vast te stellen. Rob gaat mee. Kort nadat ze wegrijden, ontploft een handgranaat onder de auto. ‘In die tijd moest je nog in een jampotje plassen en daarmee naar de huisarts om te checken of je zwanger was. Dat potje ochtendurine stond naast me in de auto toen de bom afging. Het potje is aan gruzelementen geslagen, net als Rob en ik. We moesten meteen onderduiken, zo gaat dat na zo’n aanslag. Samen met mijn moeder – die bij me was gekomen – werden we die avond vanuit het ziekenhuis meegenomen in een politie-auto naar een onderduikadres onder een valse naam. Er stonden mannen met mitrailleurs op de gang van het hotel. Rob lag op de intensive care. Ook daar waren mannen met mitrailleurs. Het was één groot drama. Die avond in bad, met mijn moeder naast me, had ik een miskraam. Ineens werd ik ongesteld, en kwam het besef dat ik een tweede kind was verloren. Het was zo heftig. Daarna heb ik veel tijd nodig gehad om te herstellen. Ik moest er sowieso voor Rob zijn, die twee benen was verloren, maar we hadden ook drie katten, vier huizen over de wereld, vijf antwoordapparaten en een groot project in Japan. Ik moest de boel maar bij elkaar zien te rapen.’ Kort na de bomaanslag en het verlies van hun tweede kindje verhuizen Micky en Rob naar Tenerife. Daar blijkt dat ze verschillend omgaan met hun verlies en het huwelijk houdt geen stand. In 1997 gaan ze na drie jaar huwelijk uit elkaar.

HOLLYWOOD EN DOOR

Terug in Nederland neemt Micky geen gas terug. Sterker, ze stort zich volledig op een nieuwe carrière. Ze richt Micky Hoogendijk Productions op, ze is creative director van restaurant en bar Supperclub en speelt ze twee jaar lang Cleo de Wolf in *Goede tijden, slechte tijden*. ‘Ik had nog nooit geacteerd, maar ik ►

‘Iedereen krijgt dingen op z'n pad, mogelijkheden, een deurtje dat ergens opengaat. Ik wil altijd om de hoek van dat deurtje gluren’

wilde altijd veel leren. Na een tijdje dacht ik: volgens mij is er meer dan dit. Ferri Somogyi, die ook in *GTST* speelde, had zijn kleedkamer naast mij. Op een dag vertelde hij dat hij een Green Card had gewonnen. “Ik ga naar L.A., echt iets voor jou, moet je ook doen.” Een half jaar later woonde ik er. Dat is wel grappig, want zo leef ik mijn leven. Iedereen krijgt dingen op zijn of haar pad, mogelijkheden, een deurtje dat ergens opengaat. Ik wil altijd om de hoek van dat deurtje gluren. Even kijken of dat een leuke deur is. Ik sta open voor alles wat er mag gaan gebeuren. Ik had ook zin om na alles wat er was gebeurd gewoon even weg te gaan, mezelf opnieuw uit te vinden. In Nederland was ik elke avond om acht uur Cleo de Wolf, in L.A. was ik gewoon Micky H. Letterlijk, want Hoogendijk konden ze niet uitspreken. Dat was heerlijk. Ik ging terug naar de basis: ik ging weer studeren, *method acting* aan de theaterschool van Eric Morris.’

In haar eerste jaren in L.A. speelt Micky in *Raising Helen* naast Kate Hudson, werkt ze met Rutger Hauer en verschijnt ze in meerdere Nederlandse programma's en films. Ze richt filmproductie maatschappij Dramatic Beat op en ontwikkelt een videosite voor jonge filmmakers. In 2008 wordt ze door het New York Independent Film & Video Festival genomineerd voor ‘beste actrice in een speelfilm’ voor haar rol in *Blindspot*. Twaalf jaar lang was acteren haar werk, van *GTST* tot een rolletje in *Dallas*. Toen Micky's moeder ziek werd, ging ze terug naar Nederland. ‘Als laatste cadeau voordat ze stierf, gaf ze mij een professionele camera. Twee maanden na haar overlijden verhuisde ik naar San Francisco, met mijn camera. Ik ben ermee gaan spelen, fotografeerde alles om me heen en na twee jaar werd het mijn werk. Mijn foto's hingen ineens over de hele wereld. Belachelijk, maar wel heel mooi.’

Sinds de pandemie heeft Micky een nieuwe artistieke liefde: het maken van bronzen beelden. Beelden die een familie-opstelling laten zien. Abstracte mensfiguren die elkaar ondersteunen en vasthouden, *The Ones* genaamd. ‘We zijn allemaal individuen maar kunnen niet zonder elkaar.’

EEN RAAR LEVEN

‘Pas toen ik met mijn tweede echtgenoot (presentator en ondernemer Adam Curry, red.) in Amerika woonde, zo'n vijftien jaar na de dood van mijn twee kindjes, kwam die kinderwens weer boven. Er was weer rust – ik was 42 – en ik dacht: hé, misschien wil ik het toch? Misschien durf ik het wel. Ik wist alleen niet of ik het aan zou kunnen als het nog een keer mis zou gaan. Angst is geen goede raadgever; als je het lijstje van mijn leven opnoemt, dan

kan ik veel aan, maar ik wist niet of ik dát nog een keer zou kunnen. Ik was ook bang dat ik niet meer zwanger zou kunnen raken. Ik had veel vriendinnen om me heen die rond de veertig waren, in paniek raakten en allerlei dingen deden om maar zwanger te raken. Het zit natuurlijk in ons vrouwen om zo te denken. We zijn gebouwd om kinderen te maken en er heerst een sociale druk van mensen om je heen. Toch heb ik uiteindelijk besloten het niet te doen. Toen ik zelf het besluit had genomen dat het klaar was, had ik er ook vrede mee.’

Ze voelt zich totaal niet zielig omdat ze geen kinderen heeft. ‘Ik heb nooit volgens de richtlijnen geleefd die mensen van je zouden kunnen verwachten, dus heb ik nooit aan iemands verwachtingen voldaan. Dat maakt me aan de ene kant een interessante gast aan de kersttafel en aan de andere kant is het een raar leven dat ik leid. Maar wat anderen van je vinden, dat zijn jouw zaken niet. Leef je eigen leven en voel je krachtig daarin. Ik denk dat mensen altijd graag op elkaar willen lijken – dat is veilig. Als je daarbuiten valt, zou dat mis zijn. Dat is natuurlijk niet zo. Ik heb nu alle vrijheid om te doen wat ik wil. Ik kan naar mijn yogalessen; ik kan op vakantie; ik kan in een ander land gaan wonen; ik kan op mijn kop gaan staan. Ik zit aan niemand vast. Dat heeft z'n keerzijde, want af en toe is het heerlijk om aan iemand vast te zitten, maar het geeft ook een enorme vrijheid. Ik had de afgelopen zes jaar nooit kunnen doen wat ik heb gedaan, als ik voor een kind had moeten zorgen.’

KINDERGELUK

Na twintig jaar Hollywood besloot Micky eind 2019 om terug te keren naar Nederland. Inmiddels woont ze in een moderne, verbouwde boerderij in Hoogeloon. ‘Ik kende helemaal niemand in Brabant, maar ik was in de buurt omdat ik een tentoonstelling had in Eersel. Ik kwam de boerderij tegen en het voelde als mijn plek. De rust was fantastisch, daar had ik behoefte aan. Een half jaar later woonde ik er. Ik heb nog nooit ergens langer dan twee jaar gewoond, dus we gaan zien wat er gaat gebeuren. Maar ik heb een ontzettend fijne plek gecreëerd.’

Ze woont er alleen, maar is gelukkig. ‘Alle dingen die vroeger zijn gebeurd zijn heftig, maar ik pluk er nu de vruchten van. Zo probeer ik altijd positief te blijven. Dat zit in mijn DNA. Je moet altijd kijken naar wat je wel hebt, niet naar wat je niet hebt. Ik wandel iedere ochtend door de bossen met de kinderen van de overburen. Dat is prachtig, dat ik elke ochtend begin met dat kindergeluk. Een van mijn petekinderen noemt mij haar tweede moeder. Dat zijn momenten van puur geluk. Ja, *I got the best of both worlds.*’ ■

VISAGIE RONALD HUISINGA

‘Een van mijn petekinderen noemt mij haar tweede moeder. Dat zijn momenten van puur geluk’